Ч. 73. Второк 1 (14) цьвітня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(До ситуациї. — Ческий посол перед виборцями. — Нові виїмкові закони в Німеччині. — Російский голос про Альбанців).*

Як звістно, був в середу угорский президент міністрів Сель, а за ним і міністер гонведів бар. Феєрварі на довгій авдиєнциї у Цісаря, відтак бар. Феєрварі конферував з Сельом, а Сель з ґр. Ґолуховским. Сель здавав монархови справу про політичне положенє в Угорщині, а може ніколи не був він в так труднім становищи супротив монарха як тепер. Кошутівці домагають ся усуненя з дневного порядку войскового закона, а то значило би цілковите усуненє войскового предложеня, котре в Австриї єсть вже обовязуючим законом і до якого супротив монархії зобовязало ся також угорске правительство. Приняти отже услівя Кошутівців не можливо угорскому правительству і оно радше стане на становищи ex lex, як би мало уступити. Але вже та обставина важна, що Кошутівці вдають ся в переговори, значить, раді би погодити ся і їх условій не треба уважати крайним словом. Які услівя подасть їм правительство, того ще не знати, як не відомо нічого певного про те, яке становище в тій справі займає корона. Імовірно дворічна служба, котрої заведеня домагають ся і в Угорщині, буде одною з тих уступок, яку зроблять опозициї. На те вказує обставина, що бар. Феєрварі приїхав з цілим штабом войскових урядників і розсліди над переведенєм дволітної служби мають бути тепер прискорені.

Ческі часописи доносять з Праги, що посол Фресль хотів минувшої неділї відбути виборчі збори в Радници, щоби поправити свою підкопану славу. Орґан Фресля опублікував против социяльних демократів особисті напасти і задля того явили ся на тім зібраню і социяльні демократи, щоби Фресля потягнути до одвічальности. Серед загального одобреня слухачів зажадав один социял-демократичний бесідник, щоби Фресля зревідувати, чи не має він при собі револьвера. Потім збори зажадали, щоби Фресль доказав правдивість своїх закидів. У відповідь на те утік заінтерпельований посол із зборів. Правительственний комісар розвязав збори. Подібно пійшло Фреслеви і в Рокичані.

Німецкі часописи, близькі правительственним кругам, звіщають про цілий ряд нових виїмкових законів для Поляків і инших ненімецких горожан Прусиї, яких домагають ся прускі гакатисти. Тими законами установлялось би: 1. Виключне уживанє німецкого язика у всїх заведенях державних, провінциональних, громадских і шкільних; 2. знесенє бюра переводів на почті і надзір над принятєм всякої кореспонденциї, адресованої не по німецки, о скілько она призначена для місцевости або територий держави; 3. в судах і урядах адміністрацийних тілько ті особи дістануть безплатних переводчиків, котрі зможуть доказати, що не уміють по німецки, або що походять з инших держав; 4. заборона всїх товариств, в яких проявляють ся чужонародні стремліня і змаганя против безпечности держави; 5. виключенє уживанє німецкого язика в таких зборах, про котрі має ся доносити поліциї; 6. часописи, а взагалї всї печатані твори мають побіч польского тексту містити вірний німецкий переклад; 7. частійше приміненє висилки заграничних аґітаторів, як і підвисшенє грошевих і инших кар за нарушенє висше наведених законів.

Обговорюючи зухвалість Альбанців, пише „Новости“: „Альбанці мусять упокоритись, немислиме бо згодити ся на те, щоби дика, розгнуздана ватага розбійнича ставила перепони введеню реформ, котрих так потреба европейским провінциям Туреччини. Як Альбанці не хотять пристати на новий стан річи, в такім разї найліпше зроблять, коли покинуть европейскі провінциї Туреччини і переселять ся до Азиї, де навіть їх звичаї ліпше будуть годити ся з місцевою традициєю. Будь що будь мають тепер держави европейскі оправдану підставу до жаданя, щоби Альбанців викинено з Европи, а бодай, щоби їх розброєно. Неможливо зрозуміти, длячого властиво мають бути Альбанці від стіп до голови узброєні, коли населеню Старої Сербії і Македонії ношенє оружия є зовсім заборонене. Альбанці спустили

---

**В. ЩУРАТ.**

## Не я бю — лоза бє!...

*Згадка з дитячих літ.*

З церкви висипав народ. Старе і молоде, мале і велике — чисто — загалне ополченє! Бо і збруя в кождого в руці — лоза срібними своїми пупінками поблискує до сонця, казав би — сталь. І в очах у всякого сьвітить ся ніби воєнним завзятєм, ніби радостию побіди. І мов полк однаково умундурований, — так і народ той. Не в кождого, правда, одяг одного цьвіту, не в кождого він одного крою і ціни. Але чорне і сїре, сиве і біле, дороге і дешеве, латане і сьвіже — всяке порівналось в однім — в своїй празничній подобі, як мундур ґенерала з мундуром рекурта — в своїм воєнним призначеню.

Висипав народ з церкви, та не так, як звичайно — кому куди, в улицю чи на перелази сутками по хатах. Ні! почалось з малого, як все на сьвіті з малого починаєть ся. Малий Михась Ілька Гайового ще й шапки добре на голову не нагрядив, бо ще й порога сьвятого не переступив, як вже зажибонів: Не я бю, лоза бє, від нині за тиждень Великдень! І трас паламаревого Гринька по-за вуха. Як давґа обернув ся Гринько: Ти чим бєш? — А в Михася, бачить, не лозова вітка, ні, а таки здоровенна хабина, аж погинаєть ся нівроку. Кинув ся Гринько, хвать за ту хабину: тріс, тріс, тріс! на троє зломив, кинув геть і да вай Михася періщити своєю лозою: не я бю, лоза бє, від нині за тиждень Великдень! А старі дивлять ся, мов не бачать, ніхто не боронить. Навіть Михасева мама — і та стоїть та лиш приговорює: а то-то-то-то! а то-то-то-то! а він сповідати ся не хоче! а добре єго! а добре! — Ледви протис ся Михась крізь товпу, втікаючи, але не заплакав. На цьвітну лозу плакати — гріх. А бити нею, хоч би і як — нема гріха. Михась так і погрозив Гринькови: Чекай, чекай! я тебе на другий рік не такою!... А тут-же, на тім самім побоєвищи два старі вже газди і собі-ж — поставали та мов на команду: не я бю, лоза бє, від нині за тиждень Великдень! Кивають ся один до другого і вдаряють себе лозами, тільки вже не так, як Михась з Гриньком і не такими. А там знову, а там знову — скрізь одно: не я бю, лоза бє! — скрізь біятика, не мала то велика — а нїгде не плачуть. Лиш маленька Гандзя, що єї мама ще на руках несе, заплакала. Не так єї дїдуньо вдарили, як она перепудилась і — заплакала. Она ще не знає, що на лозу плакати — грішка! Мама єї вчить що й но тепер. Ади, каже, які красні пупляшки! На, з'їцяй! горло болїти не буде, на! Гандзя їсть пупінок, взяла від діда лозу в руку, бє діда: не грішка, мамо, дідуня бити? Але мамі ніколи відповісти, бо там красуля в воротях стала і чіхаєть ся до воріт, ось-ось і переверне. — Красуля! гей! а ти що? Бий, Гандзуню, красулю лозою, бий сьвяченою! Най багацьо, багацьо молочка дає для Гандзі! — Гандзя вдарила красулю раз, другий, лоза їй з ручки вихопилась. А она за патик з острішка, бє дальше. — Тим не бий, каже дїдо, бо всхне! від сухого патика і корова всихає.... І Гандзя з жахнулась, дивить ся на діда, чи правду він каже.

Малим хлопцем тільки я і знав за цьвітну лозу, що і Михась, і Гринько і Гандзя. Сам, коли боліло горло, витягав зсохлу вже лозу зза образа сьв. Миколи, обскубував зівялі пупінки і ковтав їх. Сам сьвяченою лозою виганяв з хліва нашу бочульку на першу пашу, — вважав се своїм привилеєм і не давав нікому заступитись. А коли раз шаліла туча і грім вдарив в Шкваркового Пилипа — десята хата від нас — я не забув в страху вхопити за сьвячену лозу і викинути єї за поріг — на мамину коцюбу і лопату. Тільки я і знав, а більше нічого, хоч цікавий був знати більше. Я вже був школяр. Вже другу клясу вчив. Рахунки вже в першій клясі вмів так, що коли мене пані професорка викликала до галок — рахувати, то я лиш на неї дивив ся, а галки з памяти порахував і дістав за те пампушок з малиною. А пан професор лиш раз оповів, як Йосифа братя спродали до Єгипту —

би зараз з тону, коли би бачили, що мають против себе людність також уоружену, котра потрафить себе оборонити. Колись ролю Альбанців відгравали в Туреччинї янїчари, аж прецїнь найшов ся султан, котрий зробив з ними порядок. Що правда, ужито тодї методи за дуже кровавої, аби можна було еї поручити тепер. Але вистарчило би усунути Альбанцїв зі Старої Сербії і Македонії. Тим способом позбула би ся Туреччина раз на все найнебезпечнїйшого елементу.

# Новинки.

*Львів дня 13 го цьвітня 1903.*

— **Іменована.** Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала комісарів сторожи скарбової: Маврикія Дзержковского, Николая Вайде і провізоричного старшого комісаря II. кл. Йосифа Черпецкого старшими комісарями сторожи скарбової II. кл. в IX. клясї ранги, а комісаря сторожи скарбової Фридриха Дашиньского провізоричним старшим комісарем сторожи скарбової II. кляси: дальше: поручника 85 п. п. Йосифа Познаньского і старших респіцієнтів Станислава Мазура, Николая Зембачиньского, Кароля Пітрофа, Болеслава Вайса, Еміля Шабо і Володимира Мушиньского комісарями сторожи скарбової в X. кл. ранги.

— **Запомоги.** Ц. к. Намістництво признало з державних фондів безворотні запомоги для населеня, що потерпіло від елементарних нещасть, в повітах: бохеньскім 17.500 кор., косівскім 6.000 кор., живецкім 3.000 кор. і стрийскім 3.000 кор. Запомоги розділять староства в порозуміню з повітовими видїлами.

— **Іспити з жіночих робіт ручних** розпічнуть ся в учительскій мужескій семинариї в Станиславові дня 11 мая с. р. Поданя, заосмотрені в приписані документи, належить вносити до дирекциї семинариї найдальше до 1 мая с. р.

— **Порядок богослужень** у Великім тиждни в церкви ОО. Василиян у Львові (ул. Жовківска ч. 36). В понедїлок, второк і середу рано о 9-ій годинї Служба Божа Преждеосьвященних Дарів. — В четвер о 9 годинї сьпівана Служба Божа св. Василия з Вечірнею; вечером о 7 год. Страсти.— В пятницю рано о 8 год. Царскі Часи, о 11 год. Вечірня, заложенє Плащеницї і неука; вечером о год. $6^1/_2$ надгробна Утреня. — В суботу о 9-ій годинї Служба Божа св. Василия з Вечірнею, вечером о 7 год. Угреня св. Воскресенія (ресурекция). — В недїлю Служби Божі читані о годинах: 5, 6, 7; торжественна Служба Божа о 8 год.; Вечірня з наукою о год. 5 вечером.

— † **Др. Володимир Лучаковский,** адвокат краєвий і бурмістр міста Тернополя, помер там в суботу, дня 11-го с. м. Покійний належав в 60-тих роках до дїяльнїйших членів тодїшної української громади і пробував своїх сил також на літературнім поли. Завдяки свому тактовному поведеню і вічливости придбав собі пошану і симпатию в широких кругах і завдяки тим прикметам вибрано покійника по смерти проф. Погорецкого бурмістром міста Тернополя. На тім становищи положив він для розвитку міста великі заслуги.

— **Підмоги на будову доріг.** З дотациї призначеної буджетовою провізориєю на 1903 р. на субвенціоноване будови і реконструкциї повітових і громадских доріг, призна́в краєвий Видїл отсї безворотні запомоги повітовим видїлам: в Бохни на дорогу Виснич-Кобиле 1500 К; в Богородчанах на дорогу Дзвиняч-Солотвина 5000 К; в Бродах на дорогу Броди-Лешнїв 6000 К; в Чесанові на дорогу Олешичі-Цївків 1407 К; в Дрогобичи на дорогу Губичі-Східниця 398 К; в Ярославі на дорогу Ярослав-Гутиска 2000 К; на дорогу Сїнява-Майдан 7020 К; в Камінцї струмиловій на дорогу Лісько-Стрептів 4378 К; в Кракові на дорогу в Прондники черв. 1000 К: в Лїську на дорогу Лютовиска-Тїсна 4752 К; в Нпську на дорогу Майдан старий-Розвадів 3000 К: в Новім Санчи на дорогу Холмець-Нашовичі 8000 К; в Новім Торзї на будову відводових ровів в Закопанім 3000 К; на удержане доріг в повітї 1796 К; в Підгайцях на будову доріг 12.880 К; в Перемишли на дорогу Строновичі-Медика 3000 К; в Величці на дорогу Висла друхоцка 1766 К; в Заліщиках на дорогу Лїсовицї-Тлусте 1232 К; в Теребовли на дорогу Семенів-Бучач 5000 К; в Збаражи на будову доріг в повітї 4719 К і в Сокали на будову доріг в повітї 4820 К.

— **Великий концерт „Сокола“** відбуде ся в середу дня 6 мая н. ст. 1903 в сали львівскої „Фільгармонії“. Позаяк на концертї мають бути виконані хоральні твори, які вимагають більшого приготованя, проте старшина „Сокола“ просить всїх участників хору о точне пильноване проб. Перша проба відбула ся вже в суботу о год. $6^1/_2$ вечером в „Соколї“.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Представлене в сали товариства „Gwiazd-и“ ул. Францїшканьска ч. 7. Второк, дня 14-го цьвітня: прощальне представлене: „Наталка Полтавка“, народна оперета в 3 дїях Котляревского, закінчить: „Завіщанє“, дїло музичне Вербицкого.

— **Вісти з Буковини.** Пос. Н. Василько виїхав для поратованя здоровля до полудневої Франциї. — Буковиньска каса ощадности удїлила рускому „Нар. Домови“ 100 кор. запомоги для хлопячої бурси. — Письменний іспит зрілости в муж. і жін. семинариях учительских в Чернівцях відбуде ся в часї від 25 до 27 мая, а іспит устний в днях від 9 до 16 липня. Іспити практичні будуть в другій половинї червня. — Концерт „Буковиньского Бояна“ в честь Т. Шевченка, заповідженій на день 6 с. м., відложено на перші днї мая. — Надзвичайні загальні збори „Буковиньского Бояна“ скликує видїл на день 14 цьвітня о 7-ій годинї вечером в комнатах „Народного Дому“.

— **З товариства „Труд“.** Отсим маємо честь завідомити, що з днем 1 цьвітня 1903 відкриваємо в льокалях нашого товариства у Львові (Ринок ч. 39 I. поверх) Сальон Мод під управою властительки концесіонованої школи модняpства знаної з своїх гарних та солїдних виробів модняpских п. Анни з Єсерів Григоровичевої. Завданем нашим буде як найсовіснїйше услужити нашим П. Т. Гостям капелюхами найновійшого париского фасону в солїднім і гарнім виконаню по цїнах найприступнїйших. Просимо відвідати наш сальон мод, а надїємо ся, що численними закупнами наших виробів піддержите се перше руске предприємство наше. Замовленя письменні залагоджує ся відворотною почтою. — *Дирекция.*

— **Груба несубординация.** З Пільзна доносять про таку подїю: В Добржапах перебував недавно тому на урльопі ритмайстер 13-полку драгонів, граф А., котрий мав дуже красну доньку. З сеї нагоди скористав офіцир від драгонів, котрий залюбив ся в красній донцї свого ритмайстра і викрав панну та втїк з нею до Швайцариї. Батько панни дав о тім знати властям войсковим, котрі завізвали офіцира, щоби він до означеного речинця ставив ся перед ними, бо в противнім случаю будуть его уважати за дезертира. Офіцир той, бар. Г. ставив ся дїйстно і его в Клятові арештовано а звідси відставлено до ґарнїзонового суду в Празї. Панна вернула також домів. Здає ся, що того офіцира не засудять, особливо, коли він покличе ся лиш на то, що здобував кріпость лиш підступом.

— **Перегони через Атлянтийский океан** розпічнуть ся дня 14 с. м. Ту великаньску забавку устроюють собі два пароходи північно-нїмецкого Льойда, именно найбільший з ествуючих пароходів „Цїсар Вільгельм“, довгий на 216 метрів, о силї 40.000 коний. і „Престолонаслїдник Вільгельм“. Місце виїзду—Брема, мета—новий Йорк.

— **Нові поклади золота.** З Петербурга донодосять, що над Амуром напроти Благовіщеньска

---

і я все до чиста повторив, — а з третої кляси не могли повторити — старші! І я образок дістав від пана професора — обравок, де сьв. Юрий так вколов пікою смока, що той аж вигнув ся. Та й не тільки в науці зі ною нїхто не витримав. Всї школярі і школярики в лїтї носили книжки на мотузках, а на зиму мали торби — прості сїменьки. А в мене на лїто були паньскі ремінчики через плечі, а на зиму червоношерста торба з кляпами, переробленa з вояцкої торністри. Через ту торбу кілька перших тиждні́в, аж десь до зимного Миколи, менї всї хлопці і всї пси в селї не давали спокою. А все ж такої не було в нікого, анї такої шапки, як в мене, з жовнїрского кашкета, анї чобіт — з „гармонїкою“. Тим більше оно завстидало мене, коли я Федькови нашого сусїда не знав відповісти за лозу: чому бити нею не гріх? чому бють лозою в цьвітну недїлю, а не якою будь хабиною, з граба чи з берези? От я й питаю дома, прийшовши з церкви:

— Чому, татуню, лоза, не береза?

— Бо береза на таких, як ти! Забирай ся!

Я подивив ся на батька. Сердитий був. Аж потім довідав ся, що Абрамко мав прийти купувати теля і не прийшов, а мамі треба було гроший на дрїжже, родзинки, цукор і все, що до баби чи до паски. Було чого й сердитись. Але бабуня, що сївши на постели, скидали чоботи, кажуть:

— Чому не береза?... Чекай, зараз, я тобі скажу.

Я сїв собі коло них на постели. Бабуня любили оповідати і неодно оповідали гарно.

— В цьвітну недїлю, синку, йшов Христос до Єрусалима. А вже єго там замучити мали. Йшов Христос й всї, що Єго любили, виходили аж за місто витати. І вже добра була весна. Сонїчко так гріло, так сьвітило, аж любо. Єго ясність — вся була в Христа над головою, вся на Єго білі шати клала ся, що они нїби снїжок білїли І зелено було доокола. Так зелено, що душа радувала ся! А цьвіточки знали свого Боженька. Куди Христос іно поступив ся, всї Єму під Єго найсьвятїйші стопи клали ся. Мягенько було Єму йти.

— А він же дорогою йшов? Цьвіток не ма на дорозї... — перебив я.

— Чекай! то зразу! А потім, коли Христос вийшов на битий гостинець, то там Єму Єго люди, ті, що вірили в него, всяке майзїлє і цьвіти метали під ноги. Кождий з собою щось виніс, з дому виніс, так як нинї з дому Божого лози люди повиносили. Тілько не подобались Христу ті пишні, плекані цьвіти, так не сподобалось єму богацько людий, які цьвіт Єму сипали під ноги, а каміня за пазуху з гостинця брали, аби Єго потім каменувати. То були Фарисеї, що їх він не любив і їх цьвіти були такі-ж також — Фарисеї. А Христос полюбив собі покірного, бідного Митаря. От Він тепер і за такою цьвіткою митарскою став розглядатись, чи де еї не вздрить. Аж бачить: лоза пупінки пустила. При дорозї таки росте, а нїхто еї не бачить. Хто де розженеть ся за зїлем чи віткою — а все не до лози, а все куди інде. Всякий міркує собі: чей то буде красна вітка! чей мою Христос вітку та підніме. Ні! Бо Христос на всї цьвіти анї не подивив ся, не подивив ся на гордих Фарисеїв! А приступив до бідної лози, відчімхнув собі малу віточку і пійш в з нею. Аж тогдї все стало й собі-ж ламати лозу і кидати Христу під ноги, всї стали лозу величати так як і до нинї.

— Ну, то гарно! — кажу. — А чому лозою бити, хоч би і як болїло — не гріх?

— Бо на лозї ласка Божа спочила. Пан Біг собі еї вибрав. А ласка Божа, хоч би і смерть привела чоловікови, — то Бог знає, що робить, — все на спасене наше, все на спасене нас грішних. А може то і на ту память, що Христа катували різками. Може і на ту...

Того вже бабуня не вміли добре сказати, хоч воно для мене було важнїйше. Нїби тогдї саме еще нї, але через рік стало дуже важне: чи гріх, чи не гріх?... Та я тогдї таки повірив бабуни, що не гріх бити лозою. Ну, і напитав собі — пів коша оненьок! Ось послухайте, як!

Коло нас недалеко кушнїр жив — кожухи шив. Все в него — тільки було сонїчко на дворі засьвітить — і на плотах і на жертках понавішувано шкір білих, як крейда — сушать ся, щоб не затухли, або молї не їмились. А прийде недїля, чи сьвято, то таки шкіри сушать ся — їм не гріх в сьвято. Так було й на сам обливаний понедїлок великодний. Понароблювали хлопцї сикавок з бзини — судний день! Нікому не спустять! А вже на

відкрито великі і дуже богаті поклади золота. Та вже й збігло ся множество „копальників золота“ з цілого сьвіта. Не один з них добуде на день і сїм золотників чистого золота. В тій стороні, де знаходить ся золото, побудовано вже доми а передовсїм коршми і господи та склепи, а до сего нового Кльондіке стягають ся люди цїлими караванами з ріжних сторін та везуть провіянт і всїлякі инші потреби житя. За один золотник чистого золота (третина лута) платять котири рублї 70 копійок а навіть і 5 рублїв. Золото купують найбільше Хінцї, котрих туг появила ся велика маса.

— **Наслідки суперечки.** Іван Стеців зі Снятинки, повіта дрогобицкого і его сусід Пінчук, залагодивши свої орудки в Дрогобичи дня 1 с. м. пішли до шинку на могорич і там посварили ся. Пінчук підмовив тоді Росберґера, котрий лише що вернув з львівского криміналу, а той знов вишукав собі волоцюгу Петра Курмана і казав ему набити Стецева. Курман засїв на Стецева в сїнех камениці Лявґенбаха в ринку, а коли Стеців туди переходив, вдарив его зелїзною штабою так сильно в голову, що Стеців упав без памяти на землю. Тяжко раненого відставлено до шпиталя, а Пінчук втїк до Снятинки і ще тої самої ночи повісив ся. Курмана і Росберґера зараз арештовано.

— **Новий крах ческої каси.** Сим разом прийшла черга на ческу щадницю в Грубїн в Моравії, де викрито оногдї дефіцит в висоті 600.000 К. Добре поінформовані обчисляють дефіцит о 200.000 К більше. Страти повстали через те, що управа каси вдала ся в легкодушні спекуляциї при уділюваню кредиту на будову домів. Ся фінансова інституция належала до найзначнїйших позичкових кас, з котрої користали особливо селяни. Теперішний крах знищить материяльно всїх членів, числом около 400, котрі цїлим своїм майном відповідають за всякі страти.

— **Що чижик — то не слон.** Оригінальна розправа судова відбула ся сими днями у Відни. Якийсь ветеринар запізвав вдовицю по капітані паню Штадлер о заплачене ему 1444 корон. Штадлерова позичила ветеринареви з простої дружби 6000 корон. По якімсь часї Штадлер потребувала гроший і запізвала Льокатіна, а суд і наказав ему заплатити. Тоді Льокатін запізвав Штадлерову, щоби она ему заплатила слїдуючий рахунок:

| | |
|---|---|
| 204 ординаций по 6 К . . . . | 1224 К |
| 9 операций по 10 К . . . . | 90 „ |
| 6 секций по 20 К . . . . | 120 „ |
| 1 сьвідоцтво для пса . . . | 10 „ |
| разом | 1444 К |

Заступник запізваної зазначив, що Льокатін, доки не був запізваний, не домагав ся сеї заплати, а противно, просив завсїгди лиш о позичку, а нїколи не предкладав якогось рахунку; він аж тепер впав на гадку зажадати за лїчене зьвірят такої суми. Він лїчив зьвірята панї Штадлерової лиш з вдячности за позичені гроші, а впрочім дістав ще від панї Штадлерової за свої труди 200 кор. в дарунку на Різдво. — На то відзиває ся ветеринар: 200 корон то не заплата за такі труди, я дістаю нераз і 25 корон за візиту. — Предсїдатель трибуналу: То може заплата з вдячности, ми не можемо тут таку заплату уважати за належну. — Позовник: Така заплата належить ся, бо я мусїв уживати особливої штуки, именно же при операциї чижика. — Адвокат: Я був завідателем конкурсовим віденьского зьвіринця і платив лиш по 2 корони за візиту від найбільших верблюдів і величезних слонів. — Позовник: Що чижик, то не слон, пане доктор! — Адвокат: Я то знаю. — Позовник: Чижик то таке делікатне зьвірятко, що его лиш в руки взяти, а оно вже може згинути, а того ще й тота мука з псом. — Предсїдатель трибуналу: Панове, погодіть ся, бо як станете так дальше балакати, то пес і чижик дуже подорожіють. — Остаточно стануло на тім, що обі сторони погодили ся і ветеринар замість 1444 корон пристав і на 350 кор.

— **Померли:** Юлїя Горникевич, вдова по болехівскім деканї бл. п. Теофілю, дня 31 марта у свого сина в Гопові, в 75-ім роцї житя; — Лев Деконьский, манїпуляцийний урядник митроп. консисториї, дня 10 с. м., в 38-ім роцї житя.



## Штука, наука і лїтература.

— **„Зарваницю“**, леґенди В. Щурата (друге видане) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигійскій“ по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

## ТЕЛЄҐРАМИ.

**Будапешт** 13 цьвітня. Президия сторонництва лїберального вислала письмо до всїх членів сторонництва, аби від дня 16 цьвітня нї один з членів не виїздив з Будапешту і був присутний на кождім засїданю угорского сойму.

**Петербург** 13 цьвітня. Царска пара з дїтьми від'їхала вчера до Москви.

**Новий Йорк** 13 цьвітня. „Бюро Райтера“ доносить з острова Гайті, що там вибухла революция. Ворохобники займили головне місто Порт-о-Пренс. Воєнні кораблї нїмецкий, американьский, італїяньский і голяндский вислали до міста свої войска для охорони консулятів.

**Константинополь** 13 цьвітня. По вчерашнім селамлику приймав султан дипломатичних заступників Нїмеччини, Румунії, Болгариї і Грециї. В російскій амбасадї правила ся панахида за душу Щербини. Вчера відбуло ся заупокійне богослужене, в котрім взяли участь всї члени дипломатичного тїла.

**Константинополь** 13 цьвітня. Для спиненя альбаньских розрухів вислала Туреччина до Старої Сербії 36 батальонів піхоти.

**Гонґ-Конґ** 13 цьвітня. Фабрика пороху в Кантонї вилетїла у воздух. Погибло при тій катастрофі звиш 1000 осіб.

---

мене — то таки так наставали. Панич — мовляв — з переварeної сирватки! А все за ту торбу і чоботи! Допекли они менї! Не помогло, що і я собі хлопців звербував. Бо ми до них, а они до кушніря, та по-за кожухи. Так було з пів дня. А треба знати, що я баль для них зладив. В свою сикавку набрав — чорнила. Може-б і вернув ся був з нічим до хати, коли-б не наднесло кушнїревого Андрійка. Таки з кварти менї в очи — плюсь! А я й за кожухи забув — не видів — сик! сик! — та по кожухах. Набрав від своїх дома! А ще більше на місци — від кушніря. Той так мене спарив, що я ему цїлїський рік памятав. Аж до лози памятав! Бо в цьвітну неділю, через рік, іно він з церкви — а я за ним, за ним, навшпиньки і — чвях, чвях, чвях! — звалив его таки спорим прутом. Втікаючи тільки раз і крикнув: не я бю, лоза бє! Та ще я й до хати не дійшов, як вже тато знали. Вже ждали на мене, — а ослін на середині хати, і кушнїр коло ослона, і его челядник, Дмитро.— Клади ся! — І не чекали, аж сам я... Тільки засвистїло! — Не я бю! не я бю! не я бю! Береза! Береза! Береза! — Таких, як ти, береза! — приговорювали татуньо. Ну, і що ви на те? Правда татова! А бабунина?... Я й до нинї не знаю: чи гріх було вибити кушніря лозою, чи не гріх?

---

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

**Зі Львова** (посп. / особ. — відходять)

| посп. | особ | День |
|---|---|---|
| | 6·25 | До Станиславова, Підвисокого. Петутер |
| | 6·35 | „ Лавочного, Мукача, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковова |
| | 6·30 | „ Підволочиск з Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружи |
| | 9·00 | „ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 10·35 | „ Ігкан, Сокова, Берґомету |
| | 10·20 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята |
| 2·40 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Сколього лиш від 7/6 до 30/9. |
| | 3·15 | „ Янова від 1/5 до 15/9. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від 10/5 до 10/9. |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·45 | 4·15 | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·51 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 8·16 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 6·25 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·20 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9. |
| | 6·30 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни |
| | 6·35 | „ Лавочного Мукача, Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 10·05 | „ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята |
| | 10·30 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 11·— | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·10 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова з Підзамча |

**До Львова** (посп. / особ. — приходить)

| посп. | особ. | День |
|---|---|---|
| | 6·10 | З Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·50 | „ Брухович від 7/5 до 10/9. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·10 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 10·25 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 1·23 | „ Янова на гол. дворец |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 4'40 | „ Стрия, Самбора, Борислава |
| 2·35 | | „ Підволочиск на гол. дворець |
| | 5·10 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·50 | „ Кракова |
| 5:40 | | „ Чернівцїв |
| | 3·14 | „ Брухович |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·15 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 10.03 | „ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята |
| | 7·04 | „ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 20/8 до 30/9 |
| | 8·50 | „ Брухович від 1/7 до 15/8 що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 9·30 | „ Янова від 1/6 до 15/9. |
| | 9·50 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 9·20 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·20 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·38 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·50 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА.** Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иншї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

## Аптика в Королївці

поручає

**В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.**

Зіля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

**Цїна 50 сот.**

---

## Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

---

Товариство взаїмного кредиту

# „ДНІСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

**ПОЗИЧКИ** удїляє своїм членам на $5^1/_2\%$ і $1\%$ додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

**СПЛАТУ** позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

**ЧЛЕНОМ** може бути тільки обезпечений тревало в „Днїстрі" від огню.

**УДІЛ** членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

**ВКЛАДКИ** щадничі приймає „ДНІСТЕР" і опроцентовує на $4\%$ Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

**ЧИСТИЙ ЗИСК** розділяє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

**ІНФОРМАЦИЇ** в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

---

## Аґенция дневників

**Ст. Соколовского**

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижлневника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

---

Дуже величавий

**образ комнатний**

представляючий

## „ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

**Антона Хойнацкого**

Львів, ул. Руска ч. 3.

---

# Головна аґенция дневників

## СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

---

**СТЕЛЛЯ** найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускій).

---

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).